

HOSana

BESPLATNI PRIMJERAK

Subotica - Stari Žednik - broj 25, godina VII - Božić i Nova Godina 2015./2016.

**Srećan Božić
i blagoslovljena
Nova Godina**

IMPRESUM

vlč. dr. Marinko Stantić - UREDNIK HOSANE I UPRAVITELJ ZAJEDNICE

DVADESET I PETI PUT ZAJEDNO

U ruci držite primjerak dvadeset i petoga broja našega časopisa "Hosana". Zahvalni smo Bogu i svim dobrom ljudima koji su na bilo koji način pomogli da časopis ugleda svjetlo dana.

Kroz ovih dvadeset i pet brojeva, slobodno možemo reći, ispunila su se naša očekivanja koja smo željeli postići izlaženjem ovoga lista. Naime, željeli smo javnosti prezentirati djelovanje naše Zajednice, podijeliti svjedočanstva, ukazati na propuste koji se mogu javiti pri odgoju djece i mladih, kako bismo i preventivno djelovali na javnost. Osim te preventivne note, časopis je imao i svrhu čuvati od zaborava naše aktivnosti, kako bismo se s vremena na vrijeme podsjetili na te lijepе dane. Šteta je što časopis nije počeo izlaziti odmah po osnutku Zajednice, jer su nam već izblijedjela sjećanja na vrijeme od osnutka do 2010. godine, kada je list počeo izlaziti. Možda je nekome zbumujuće što je časopis nastavio izlaziti po

iseljenju preseljenju štićenika u novu Zajednicu. No, iako je iščezlo djelovanje u Zajednici "Hosana", pokazalo se vrlo korisnim preventivno djelovati na javnost po pitanju ovisnosti, a ne manje važno, jest pratiti bivše štićenike u njihovoј resocijalizaciji u društvo nakon oporavka i time prezentirati plodove koji oni imaju. Ona su nam radost i ponos!

Vjerujemo da će časopis "Hosana" nastaviti sa izlaženjem, što ne ovisi samo o tekstopiscima, nego više o izrađivačima oblika lista. Kao dragocjen podatak, koji daje snagu i volju za nastavkom izlaženja, donosimo i podatak da je uvijek sva naklada broja razdijeljena, te nema rezervnih primjeraka koje bi mogli naknadno dostaviti javnosti. Bogu hvala.

Dragi čitatelji i dragi prijatelji Zajednice "Hosana" i našega lista, želimo vam sretan Božić i blagoslovljenu novu 2016. godinu.

urednik

Hosana
list Humanitarno-terapijske
zajednice za pomoć
ovisnicima - Hosana

Tromjesečnik

Osnivač
Humanitarno-terapijska
zajednica za pomoć
ovisnicima - Hosana

Izdavač
Humanitarno-terapijska
zajednica za pomoć
ovisnicima - Hosana

Urednik
vlč. dr. Marinko Stantić

Redakcija
prof. Tatjana Njegomir
prof. Jasmina Šolaja Radenković
Josip Josipović
prof. Dušan Uzelac

Lektor
prof. Tatjana Njegomir

Fotoreporter
Vedran Jelić
Milkica Tomac

Tehnički urednik
Srdan Varo

Kontakt
064/4616-394
064/9841-678
zhosana@yahoo.com
www.hosana.rs

Adresa
Beogradski put 436
24224 Stari Žednik

Tisk
Rotografika d.o.o.
Subotica

Naklada
400 primjeraka

VIJESTI

- U petak, 23.10.2015.
Radio televizija Vojvodine emitirala je prilog o Srednjoj poljoprivredno-prehranbenoj školi u Somboru u kojem je prikazana tolerantnost škole postavivši vlč. Marinka Stantića, upravitelja Zajednice "Hosana", razrednikom jednoga odjeljenja. Prilog možete pogledati na YouTube <https://www.youtube.com/watch?v=9jpPPWEQx6g>.

- U nedjelju, 22.11.2015.
u Somboru, u župi "Uzvišenja sv. križa", održana je cijelodnevna duhovna obnova za roditelje bivših štićenika Zajednice "Hosana".

- Aleksandar Lalija, nekadašnji štićenik Zajednice "Hosana", a sada štićenik Zajednice "Zemlje živih", za Božićne blagdane obavio je svoju posljednju provjeru pred završetak boravka u Zajednici.

- Dana, 16.1.2016.
navršava se točno godinu dana od kada Zajednica "Hosana" ne prima štićenike na oporavak u svoju kuću.

**RAZGOVOR SA
G. LASLOM ČIKOŠEM,
DRŽAVNIM TAJNIKOM**

HOĆE LI "HOSANA" BITI PONOVNO OTVORENA?

Hosana: Prije evo, gotovo, godinu dana Zajednica "Hosana" u Starome Žedniku prestala je sa primanjem ovisnika zbog pomanjkanja finansijskih sredstava. Uprava ove Zajednice obratila se Ministarstvu za socijalna pitanja gdje Vi obavljate službu državnog tajnika. Recite nam kako je trenutno stanje, ima li nade da Zajednica "Hosana" počne ponovno primati nove štićenike?

Čikoš: Ministarstvo za rad, zapošljavanje, boračka i socijalna pitanja se ne bavi pitanjima liječenja korisnika psihoaktivnih supstanci.

Hosana: Imate li evidenciju koliko je ovisnika trenutno registrirano u Srbiji?

Čikoš: Evidencije o ovisnicima u Republici Srbiji trenutno vodi Ministarstvo unutrašnjih poslova i pravosudni organi. S obzirom da se liječenjem i odvikavanjem od droge isključivo bavi zdravstvo i resorno Ministarstvo zdravlja, oni registriraju u svom sistemu ovisnike.

Hosana: Kakvo je Vaše mišljenje o oporavku od ovisnosti kroz terapijske zajednice, putem molitve, rada i razgovora, dakle, bez medikamenata?

Čikoš: Imam jako visoko pozitivno mišljenje o takvim vidovima oporavka i osobno smatram da je to pravi put ka izlječenju.

Hosana: Prati li Ministarstvo za socijalna pitanja rad i uspjehe terapijskih zajednica koje djeluju na teritoriji Republike Srbije? Hoće li se uskoro senzibilizirati za tu vrstu oporavka?

Čikoš: Ministarstvo za rad, zapošljavanje, boračka i socijalna pitanja ne prati rad terapijskih zajednica,

već senzibilizira druge vrste usluga koje spadaju u vrstu lokalnih usluga koje financira lokalna samouprava, tipa: obiteljski suradnik, dnevni boravak djece žrtava nasilja – obiteljskog i vršnjačkog. U okviru organa starateljstva, u Centrima za socijalni rad su formirani timovi za pomoći žrtvama nasilja u obitelji i žrtvama u partnerskim odnosima.

U okviru škola postoje timovi koji se bave vršnjačkim nasiljem, koji su povezani sa organom starateljstva. Nažalost, ove negativne pojave uvijek prati i devijantno ponašanje samih izvršitelja krivičnih djela. U pozadini toga stoje kocka, alkohol i droga.

Dakle, terapijske Zajednice trebaju biti umrežene u okviru zdravstvenog sistema, kao vid lokalne usluge.

Hosana: Nisu niti sve vrste terapijskih zajednica jednake po djelovanju. Hoće li država imati nadzor nad njihovim radom? Je li to možda prepreka Ministarstva za podršku na ovakav način?

Čikoš: Ovo pitanje spada u nadležnost Ministarstva zdravlja.

Hosana: Uprava Zajednice "Hosana" je često na svojim tribinama koje je organizirala po školama, fakultetima i drugim mjestima, naglašavala potrebu za boljom suradnjom

između psihijatrijskog liječenja i ovoga terapijskog. Što mislite o toj ideji?

Čikoš: U Subotici je 29.10.2015. godine organiziran Simpozij o bolestima ovisnosti sa međunarodnim učešćem, a u organizaciji Zajednice klubova liječenih alkoholičara Srbije, na kome je učešće uzelo Srpsko liječničko društvo – Sekcija za bolesti ovisnosti i Ministarstvo zdravlja Republike Srbije. Sudjelovali su vrsni stručnjaci iz Republike Hrvatske, Republike Makedonije, te Bosne i Hercegovine, gdje sam mogao čuti krajnje ekstremne stavove da će uzimanjem pilula propisanih receptom, proizvoda farmako-lobija, pacijenti biti izliječeni!

Dodao bih i to da su svi korisnici usluga socijalne zaštite koji su došli u dodir sa psihoaktivnim supstancama, a žive u Domskom smještaju, stalno pod kontrolom liječnika, liječnika specijaliste.

Hosana: Hvala Vam na razgovoru.

Čikoš: Hvala i Vama na pozivu. Medije nikada ne odbijam.

Razgovarao: Josip Josipović

Piše: prof. Jasmina Šolaja-Radenković

LIST “HOSANA” PO DVADESET I PETI PUT

Baš u predblagdansko doba, za Božić 2009. godine, čitali smo prvi broj časopisa “Hosana”. Časopis je kreiran da donosi vijesti o životu istoimene Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima, da bi opravdao i ilustriralo njeno postojanje. Iz broja u broj veliča se čudo života i slavi se Bog koji je udahnuo snagu svakom mlađom čovjeku koji je odlučio ostaviti krivi put ovisnosti iza sebe. Božja ljubav se mogla vidjeti, slušati i udahnuti na svakom koraku u Zajednici “Hosana”. Tko je upoznao rad Zajednice i njezine štićenike taj nije mogao ostati ravnodušan! Časopis je atmosferu “Hosanine” ljubavi vjerno prenosi, a nastavio je tako i nakon njezinog zatvaranja u 2015. godini. Nema sigurnog “Hosaninog” doma u ove blagdanske dane, ali ljubav je prisutna...

U ovom jubilarnom, 25.-om broju, prisjetit ćemo se nekih od suradnika, dragih prijatelja, bez kojih časopis ne bi niti postojao. Od nekih smo se oprostili, a mnoge nove smo upoznali.

Pisac rubrike Vjeronauk za odrasle, “Hosanin” višegodišnji duhovnik i prijatelj, otac Vjenceslav Mihetec, karmeličanin, među prvima je prihvatio pisanje za časopis, a njegovo tumačenje svetih tekstova u suvremenom kontekstu je bilo vrlo korisno za razjašnjenja svakodnevnih dilema i pitanja. Otac Mihatec nije tjelesno više među nama, ali čitajući njegove tekstove i dalje živi u “Hosani”.

Posebnu zahvalnost treba izraziti Srđanu Varu, tehničkom direktoru “Hosane”, kao i Rotografici iz Subotice, bez čije pomoći ne bi bilo časopisa. Nesebična pomoć je bila i od strane lektorice časopisa Tatjane Njegomir, kao i od svih entuzijasta koji su snagom ljubavi pisali o “Hosani”.

U 24 broja, mnogo je sudbina bilo ispričano, iskreno, jednostavno. Roditelji su razgovarali o svojoj djeci koja su na krivom putu ovisnosti, a u svakom broju štićenici Zajednice su pričali o svom životu, također je prenosiо list atmosferu duhovnih obnova koje su organizirane za rodbinu i prijatelje štićenika. Darivala je “Hosana” u slici i riječi radosne događaje, sretne novoosnovane brakove bivših štićenika, njihove prinove, nove živote bez ovisnosti... Čitali smo o značajnim posjetima Zajednici, o posjetu subotičkog biskupa Ivana Penzeša, zatim posjetu delegacije tajnika Papinske nuncijature u Srbiji, mons. Janusza Blachowiaka, državnog tajnika Ministarstva zdravlja...

Propratio je časopis svaki HosanaFest i sa nestrpljenjem očekivao novi...

U vrijeme blagdana svi vjerujemo u čuda, čuda Božje promisli. Prisjećamo se priča iz djetinjstva. U jednoj takvoj prekrasnoj dječjoj priči se pojavljuje Plava vila, koja će udahnuti život lutku ako bude hrabar, iskren, nesebičan i pun ljubavi. Nakon niza pogrešnih koraka, glavni junak stiče osobine koje su mu neophodne za pravi, puni život. I Plava vila ispunjava svoje obećanje... Sjećate li se te priče? Nije li “Hosana” naša Plava vila koja nas podsjeća da treba živjeti u istini, ljubavi i nesebično se davati u dobroti? Je li to Božji put? “Hosana” šest godina priča priče o ljudima koji su nakon mnogih pogrešnih odluka donijeli jednu ispravnu, a to je da se počne živjeti pravi, iskreni život sa vjerom u vječnost Božje ljubavi.

Poželimo rođendansku želju časopisu “Hosani”! Poželimo da piše o ponovnom otvaranju Humanitarno-terapijske zajednice za pomoć ovisnicima i da o tome čitamo radujući se svakom narednom broju našeg lista.

Srđan Varo
fotografija sa
tehničkog oblikovanja
časopisa “Hosana”

Piše: Marica Mikrut

SJAJ KRUNICE

Rujan. Petak, prekrasan sunčani dan. Marta i Josip iz velike varoši u Vojvodini krenuli su autom u Vinkovce po svoja dva sina koji dolaze vlakom iz Zagreba. Raspoloženi, srca puna roditeljske ljubavi jedva su čekali kada će stići. Marta se uvijek radovala njihovom dolasku. Živjela je za njih. Uz put je razmišljala što će pripremiti za rođendane, jer su slavili u istom mjesecu. Bila je sretna kada je obitelj na okupu. Puno radosti i smijeha, dogodovština. Vlak se zaustavio na postaji i za čas su se našli u zagrijaju Petra i Pavla.

Opjeni trenutnom radosti, krenuli su put graničnog prijelaza. Čim su prošli prvo mjesto iza Vinkovaca, Pavle uzviknu kako mu nema torbice sa dokumentima! Putovnica, osobna, kartice, lisnica... Ostali su izbezumljeni. U tom momentu nitko nije imao glasa bilo što prokomentirati.

Josip je napomenuo da im ovog trenutka treba najviše smirenosti. Vlak je već naravno bio otišao. Na informacijama, štura obrazloženja da se to događa svaki dan i da su šanse nikakve! To znači: Pavle bi morao natrag u Zagreb bez dokumenata, mjesec dana čekanja da se dokumenta prijave izgubljenima, a proces pravljenja istih, posebna su priča.

Na uporne molbe Pavla, službenica sa informacija pristala je da odu do dežurne policije u postaji. Vrlo ljubazno ih je saslušao i odmah rekao kako je Pavlova torbica vjerojatno već našla novoga "vlasnika". Ali, da bi se zadovoljila forma, pozvao je pograničnu policiju, jer je to bio

međunarodni vlak koji je išao za Beograd. Sa druge strane je rečeno da čekaju, jer svakog momenta vlak treba stići. Svi četvoro su šetali po postaji samo sa jednom mišiju, da se neće dogoditi najgore.

Marta se izdvojila i nestala. Sa druge strane postaje bio je mali park sa klupom na koju je sjela. Krunica! Ta spasonosna krunica! Koliko je samo puta primila milosti moleći krunicu! Ova joj je bila jako draga. Kupila ju je na jednom hodočašću. Svako zrnce druga boja. Srce puno tjeskobe, oči prepune suza koje samo što se ne izliju. Sunce je milovalo njeno bezlično lice, a zrnca krunice su se prelijevala u tisuće boja. Marta je imala dojam da joj se smiju i ne daju da zaplače iz svec glasa, a tako je malo falilo.

"Majko, pomozi!" – drhtavim glasom je zavapila Gospo. "Pomozi mojemu nesretniku! Molim Te, ako se išta pronađe da to budu dokumenta!"

"Zdravo Marijo, milosti puna..." Korak po korak, za Isusom. Marta je molila. "Svrni zagovornice one svoje milostive oči na nas..." bile su to posljedne riječi Marte, kad iza leđa začu radosni glas svojih sinova i Josipa. "Mama, torbica stiže!" I stigla je sa svim sadržajem! Policijski službenik se obrati Pavlu riječima: "Sinko, plati misu. Ovo je čudo!"

Da, čudo krunice. I kad su nade izgubljene, ona nas diže iz očaja!

Piše: Daniel Klimak

NEKAD OVISNIKA DANAS SVEĆENIK

Donald Calloway je rođen 1972. godine u Michigan-u (SAD). Kao mladić bio je iznimno gnjevna i buntovna karaktera zbog čega je njegova obitelj jako ispaštala. Jedno su vrijeme svi živjeli u američkoj vojnoj bazi u Japanu, jer je njegov očuh bio dužnosnik u američkoj vojsci. Za Callowaya to nije bilo dugog vijeka, jer se vrlo brzo počeo družiti s japanskim uličarima, s kojima se drogirao, krao, da bi na kraju bio i deportiran iz zemlje. Nakon povratka iz Japana pokušao je s odvikavanjem od ovisnosti medicinskim putem, no, stanje se neprestанce pogoršavalo. Poboljšanje je počelo jedne noći u trećem mjesecu 1992. godine, kada je Donald na iznenadenje svojih prijatelja, odlučio ostati doma, a ne izaći vani na zabave kako je to običavao činiti. Osjećao se iznimno depresivnim, a čežnja i praznina posve su zaokupljale njegovo biće. Tražeći načina kako ubiti vrijeme, počeo je pregledavati knjige na polici svojih roditelja. Nije tražio nikakvu lektiru, nego nekakav časopis, poput National Geographica, da bi ga prelistavao i gledao slike. Umjesto toga, ruka mu je posegnula za nečim posve drugim, za nekom čudesnom knjigom, čiji je naslov njemu kao tinejdžeru bio krajnje stran, te ga je zaintrigirao da je počne čitati. Knjiga se zvala "Kraljica Mira dolazi u Međugorje." Zapravo je to bilo svjedočanstvo o Marijinim ukazanjima u Međugorju. "Ova mi je knjiga pokazala niz stvari koje nikada ranije nisam iskusio, ali sam se zasigurno mogao povezati s radikalnošću poruke te knjige... Nedugo potom sam shvatio kako mi je ta knjiga ponudila promjenu života i predanje nečemu daleko većem od mene samog – vjeri u Boga i promjeni. To je bilo otkriće koje je zahtijevalo revoluciju u mom razmišljanju. Je li možda to bio onaj izlaz koji sam tako očajnički tražio?" – pita se danas Calloway.

Proveo je čitavu noć čitajući tu knjigu. Za to vrijeme, unutarnje biće u njegovoj duši od nervoze se i nemira koje je dotad živo osjećao, preobrazilo u duboku radost i mir koji je posve isijavao i obuzimao njegov duh. Bio je to povratak molitvi, miru, postu i pomirenju s Bogom i potreba za obraćenjem.

"Djevica Marija je govorila stvari koje su bile tako jasne i koje su me obuzimale da sam bio toliko ganut i proživljavao sam sve emocije na mnogo dublji način. To su bili osjećaji koje nisam iskusio od svog djetinjstva, kad sam bio dječačić koji je silno volio svoju mamu i želio je usrećiti." – svjedoči nam Calloway. "Kako sam nastavio dalje čitati, rekao sam u svom srcu: 'Želim vjerovati. Doista želim. To mi je potrebno'."

Unutarnja potreba, kao i duhovna žudnja bijahu zadovoljene. Dok je dalje čitao, dogodilo se čudnovato rađanje novog života iz smrti. "Iako sam ozbiljno očajavao spram svog života, čitajući tu knjigu, osjećao sam kako se moje srce topi. Hvatao sam se za svaku riječ i osjećao kako mi svaka riječ donosi novi život." – tvrdi Calloway. Nije prošlo puno vremena, uslijedila je želja za svećeništвом. Da bi postao svećenik, morao je započeti sa studijem.

Taj bivši ovisnik, nekadašnji kriminalac, koji je napustio srednjoškolsko obrazovanje, nakon nekoliko godina i novog života koji mu je darovan, diplomirao je na sveučilištu uza sve počasti s izvrsnim uspjehom. Donald je 2003. godine, postao svećenik, da bi osam godina kasnije stekao i titulu doktora teologije. Vlč. Calloway danas svjedoči po čitavom svijetu o svom životu te tako dotiče nebrojena srca. Njegova životna priča primjer je milosti i Božjeg milosrđa na djelu, a sve po zagovoru Blažene Djevice Marije.

Donald NEKADA

Donald SADA

KOLIKO KOŠTA LJUBAV?

Nakon jednoga Božićnog ručka, mali je Marko, jedinac u roditelja, pregledavao poklone koje je dobio za blagdan. Bilo je ondje svašta lijepoga: igračaka, rukavice, ja kna, bicikl. No, mali Marko je iskoristio priliku da svoje roditelje nešto i upita: "Tata, mogu li te nešto pitati?" "Da, naravno" Reci, što je?" – odgovori otac. "Tata, koliko zarađuješ na sat?"

Oca je pitanje razljutilo: "To se tebe ne tiče. Zašto me to pitaš?" Majka malog Marka je smirivala situaciju. No, desetogodišnji Marko je ostao pribran i nastavio razgovor: "Samo sam želio znati. Molim te, reci mi, koliko zarađuješ na sat?" Na inzistiranje majke otac je priznao: "Ako već moraš znati, zarađujem pedeset dolara na sat." "Oh", dječak odgovori, sruštene glave... "Tata, molim te, možeš li mi pozajmiti deset dolara?" Otac je bio ljut. Majka se umiješala u razgovor i tješila maloga sinčića da on ima svog novca i da ne mora ništa posuđivati. "Marko, nemoj biti tako škrt. Ti svoj novac možeš trošiti za što god želiš." – poučno će majka. "Ako je jedini razlog što me pitaš da ti pozajmim deset dolara taj da možeš kupiti nekakvu igračku ili sličnu besmislicu, tada se okreni i idi u sobu i razmisli zašto si tako sebičan. I onako imaš igračaka i previše. Bolje se prihvati neke knjige!" – otac se više nije mogao kontrolirati.

Dječak je tihom otišao u sobu i zatvorio vrata. Čovjek je sjeo i postao još ljući zbog

dječakovog pitanja. "Kako se usuđuje pitati takva pitanja samo da bi dobio novac?!" – potužio se supruzi sav ljut.

Nakon nekih sat vremena, malo se smirio, a supruga mu reče: "Možda mu je nešto stvarno trebalo za tih deset dolara. Stvarno ne pita često za novac. Čemu tolika ljutnja?" Poslušavši savjet svoje supruge, čovjek je otišao u sinovljevu sobu i zatekao dječaka u krevetu.

"Jesi zaspao, sine?", upitao je. "Ne, tata, budan sam" odgovori dječak. "Razmišljaš sam, možda sam bio prestrog prema tebi maloprije. Znaš i sam da puno radimo, i mama i ja, da bismo ti osigurali lijep život, te sam se iskalio na tebi. Oprosti! Evo ti deset dolara koje si tražio."

Dječak se uspravio, smiješći se. "Oh, hvala ti, tata!", povikao je. Tada, posegnuvši ispod jastuka, izvukao je snop zgužvanih novčanica.

Kad je video koliko dječak ima novac, otac se opet počeo ljutiti. Dječak je polako izbrojao svoj novac i pogledao oca. "Zašto si tražio još novca, ako ga već toliko imaš?", planu otac. "Zato što nisam imao dovoljno, a sada imam.", odgovori dječak. "Tata, sada imam pedeset dolara. Mogu li kupiti sat tvoga vremena? Molim te, dođi sutra kući ranije. Želim večerati s tobom."

Otc je bio slomljen. Zagrljio je sina i molio ga za oproštaj.

Piše: prof. Dušan Uzelac

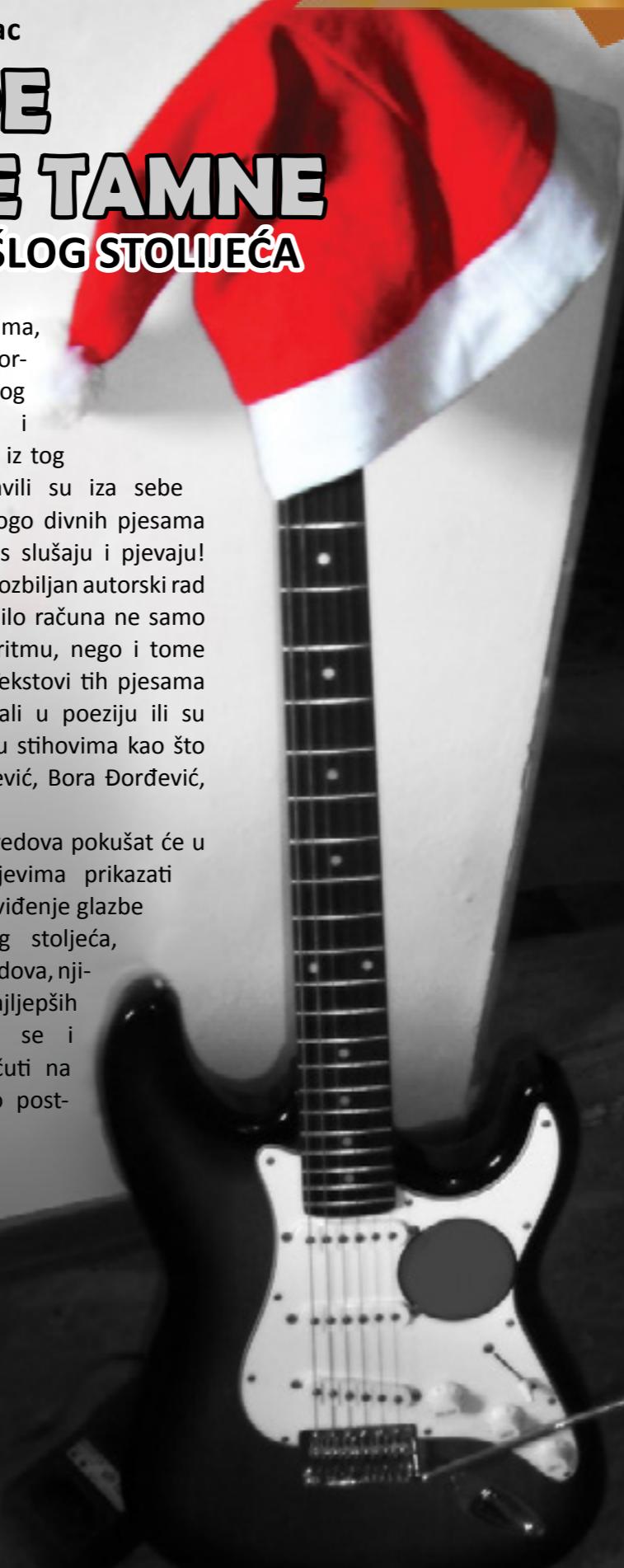
ZVIJEZDE KOJE NE TAMNE GLAZBA IZ PROŠLOG STOLJEĆA

Serija tekstova koji će se naći u narednim brojevima časopisa "Hosana" ima za cilj ne da nas vrati u posljednje decenije prošlog stoljeća, nego da nas podsjeti na to vrijeme i rock glazbu koja je stvarana u tim vremenima, a koja je i danas rado slušana kod mladih koji vide nešto dalje i bolje od aktualne ponude glazbene masovne produkcije za zabavu. Zajednica "Hosana" i sama njeguje dobar ukus i istinske vrijednosti na polju glazbe kroz festival duhovne glazbe HosanaFest, pa u tom smislu želimo ukazati na svjetlike trenutke u povijesti pop kulture i umjetnosti na ovim prostorima.

Rock glazba bila je veoma kvalitetna i smatra se da je u 70.-tim i 80.-tim godinama 20. stoljeća imala mjesto u vrhu svjetske rock scene. Bendovi poput Korni grupe, Time-a, Parnog valjka, Bijelog dugmeta, Buldožera, Sma-ka, Riblje čorbe, skopske grupe Leb i sol, Atomskog skloništa, a nešto kasnije sa pojmom novog vala,

Azre, Idola, Filma, Električnog or- gazma, Prljavog kazališta, EKV i mnogih drugih iz tog vremena, ostavili su iza sebe nebrojeno mnogo divnih pjesama koje se i danas slušaju i pjevaju! Razlog tome je ozbiljan autorski rad u kome se vodilo računa ne samo o harmoniji i ritmu, nego i tome što se pjeva. Tekstovi tih pjesama često su zadirali u poeziju ili su donosili priče u stihovima kao što su radili Balašević, Bora Đorđević, Džoni Štulić...

Autor ovih redova pokušat će u narednim brojevima prikazati svoj doživljaj i viđenje glazbe s kraja 20.-og stoljeća, najvažnijih bendova, njihovog rada i najljepših pjesama koje se i danas mogu čuti na valovima radio postaja.

Sa duhovne obnove

ZAJEDNICE KOJE SE BAVE ODVIKAVANJEM OD OVISNOSTI:

- "Zemlja živih"

Zmaj Jovina 4 (u pasažu)
21000 Novi Sad
(021)544-708

- "Milosrdni otac"

Bijakovići bb
88266 Međugorje
Bosna i Hercegovina
+387(0)63 475-707

- "Cenacolo"

Dvorac Lovrečina grad
Kučari 1
10340 Vrbovec
Hrvatska
+385(0)2726-515
mob. 00381992726-515

